

**ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ Γ΄ ΤΑΞΗΣ ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ ΚΑΙ Δ΄
ΤΑΞΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΠΑΛ (ΟΜΑΔΑ Β΄)
ΤΕΤΑΡΤΗ 23 ΜΑΪΟΥ 2012
ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ**

ΟΜΑΔΑ ΠΡΩΤΗ

ΘΕΜΑ Α1

- α. Συνθήκη του Αγίου Στεφάνου (1878), Σχολικό βιβλίο σελ. 65 : «..την οποία επέβαλαν... Νοτιοανατολική Ευρώπη».
β. Σύμφωνο Μολότοφ-Ρίμπεντροπ (1939), Σχολικό βιβλίο σελ. 113 : «Ο Χίτλερ ενισχύθηκε... διαμελισμού της Πολωνίας».
γ. Συνθήκη του Μάαστριχτ, Σχολικό βιβλίο σελ. 156 : «Μετά τη λήξη... και η Ρουμανία».

ΘΕΜΑ Α2

- α. Λάθος , β. Σωστό , γ. Λάθος , δ. Λάθος , ε. Σωστό

ΘΕΜΑ Β1

Σχολικό βιβλίο σελ. 30 : «Το 1821 προέκυψε οξεία διαμάχη... των δύο παρατάξεων»

ΘΕΜΑ Β2

Σχολικό βιβλίο σελ. 78-79 : «Για τη λύση του αδιεξόδου [κατά τη διάρκεια των μαχών στον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο]... όπλα των εμπολέμων»

ΟΜΑΔΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΘΕΜΑ Γ1

Από το σχολικό βιβλίο σελ.102-103 : «Στο διπλωματικό πεδίο η Ελλάδα... το διπλωματικό κύρος της».

Από τις ιστορικές πηγές αξιοποιούμε τα εξής στοιχεία: Ο Βενιζέλος κατά την τετραετία 1928-1932 θέτει ως πρόκριμα άμεσης προτεραιότητας στην εξωτερική πολιτική τη σύναψη φιλικών σχέσεων με τις γειτονικές χώρες.

Με την Ιταλία συνάπτει φιλικές σχέσεις ανάλογες μ΄ αυτές που είχε η Ελλάδα με την Αγγλία και τη Γαλλία.

Με τη Γιουγκοσλαβία και τις άλλες βαλκανικές χώρες επίσης διαγράφοντας τις προηγούμενες διαφορές που είχαν προκαλέσει αιματηρές συρράξεις.

Επιχειρούσε μία πολιτική απεξάρτησης από τις Μ. Δυνάμεις έτσι ώστε η Ελλάδα να μην εμπλακεί «παρασυρόμενη» σε νέο πόλεμο, ταγμένη σε κάποιο συνασπισμό.

Ο Βενιζέλος οραματιζόταν μία ενωμένη Ευρώπη, ασπίδα και αποτροπή για κάθε νέα πιθανή πολεμική αναμέτρηση. Προϋπόθεση για ένα τέτοιο εγχείρημα αποτελούσε ο σεβασμός της «εθνικής κυριαρχίας των κρατών», δηλαδή η δημιουργία της «Ευρώπης των πατρίδων», ένα τόλμημα που απαιτούσε ιδιαίτερη προσοχή και «πίστωση χρόνου» για να επιτευχθεί ο στόχος.

Μία τέτοια πολιτική εξασφάλιζε πλεονεκτήματα, όχι μόνο οικονομικά αλλά και πολιτικά για τους λαούς της Ευρώπης.

ΘΕΜΑ Δ1

Από το σχολικό βιβλίο σελ.134-135 : «Οι τριγμοί στο συμπαγές συμμαχικό... στην περίοδο του Ψυχρού πολέμου». Επίσης, σχολικό βιβλίο σελ. 136-137 : «Όταν μετά τον τερματισμό... ενσωματώθηκαν από την Ε.Σ.Σ.Δ»

Από τις ιστορικές πηγές επισημαίνουμε : ως προς την Ανατολική Ευρώπη, οι Σοβιετικοί μετά τη λήξη του Β' Παγκοσμίου πολέμου «εγκατέστησαν» φιλοσοβιετικές κυβερνήσεις και «σταθεροποίησαν» κομμουνιστικά καθεστώτα.

Στην Τσεχοσλοβακία συνέχισαν να υπάρχουν αστικά κόμματα για ένα διάστημα, πλην όμως τους αρμούς της κρατικής εξουσίας έλεγχαν οι κομμουνιστές.

Ως προς τη Γερμανία, οι Σύμμαχοι αποφάσισαν την άνευ όρων παράδοσή της.

Ωστόσο, προέκυψε διαφωνία ως προς την κατανομή της ασκήσεως κυριαρχίας μεταξύ των Νικητών : το Συμβούλιο Ελέγχου της χώρας έπρεπε να λειτουργεί με ομοφωνία, κάτι δύσκολο.

Μετά την επιμονή του Ρούσβελτ και παρά την αρχική άρνηση του Στάλιν ανατέθηκε μία τέταρτη ζώνη επιρροής στη Γαλλία.

Το ζήτημα της διαιρεμένης πλέον μετά το 1946 Γερμανίας αντιμετωπίστηκε με διαφορετικό τρόπο από τα δύο αντίπαλα στρατόπεδα, το δυτικό και τη Σοβιετική Ένωση : οι δυτικοί προκειμένου να μη διολισθήσει η Δυτική Γερμανία προς τον κομμουνισμό προσπάθησαν να την αναστηλώσουν οικονομικά παρέχοντας κάθε δυνατό μέσο. Αντιθέτως, οι Σοβιετικοί, έχοντας προφανώς νωπές τις μνήμες από τη στάση της Γερμανίας απέναντί τους, έκανε ό,τι μπορούσε για να «εξασθενήσει» την Αν. Γερμανία. Ταυτόχρονα, η Μόσχα θεωρούσε ότι έτσι περιόριζε τους κινδύνους που προέκυπταν από τις Η.Π.Α και την υπεροπλία τους σε στρατιωτικό επίπεδο.